

Roma ustanawia wizję — liczba osiem

Temeli de nisip: respingerea adevărului profetic în adventismul laodicean

Jeff Pippenger

2024-08-18

În ultimul articol am făcut referire la următoarele cuvinte ale lui Isus.

Păziți-vă de prorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt lupi răpitori. Îi veți cunoaște după roadele lor. Oare culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măracini? Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul stricat face roade rele. Un pom bun nu poate face roade rele, nici un pom stricat nu poate face roade bune. Orice pom care nu face roadă bună este tăiat și aruncat în foc. Așadar, după roadele lor îi veți cunoaște. Nu oricine-Mi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci acela care face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, n-am prorocit noi în Numele Tău? și în Numele Tău n-am scos draci? și în Numele Tău n-am făcut multe minuni? Atunci le voi spune curat: Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi care lucrați fărădelegea. De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele și le împlinește, îl voi asemăna cu un om înțelept, care și-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au izbit în casa aceea; dar ea nu s-a prăbușit, pentru că fusese întemeiată pe stâncă. Iar oricine aude aceste cuvinte ale Mele și nu le împlinește va fi asemănat cu un om nechibzuit, care și-a zidit casa pe nisip. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au lovit în casa aceea; și ea s-a prăbușit, iar prăbușirea ei a fost mare. Matei 7:15–27.

Răzvrătirea din 1863 marchează începutul Adventismului de Ziua a Șaptea laodicean, care își zidește o temelie falsă pe nisip. Nisipul reprezintă principiul satanic al pluralismului, în contrast cu Stâncă adevărului absolut. Adevărul absolut este întemeiat pe doi martori, iar adevărurile reprezentate pe cele două hărți sacre ale lui Habacuc, pe care Adventismul le-a dat progresiv la o parte, sunt derivate din Biblie și confirmate de Spiritul Profeției. Aceste adevăruri sunt absolute.

„Vrăjmașul caută să abată mintea fraților și surorilor noastre de la lucrarea de pregătire a unui popor care să poată sta în picioare în aceste zile de pe urmă. Sofismele lui sunt menite să îndepărteze mințile de la primejdiile și îndatoririle ceasului. Ei socotesc ca fiind de mică valoare lumina pe care Hristos a venit din cer s-o dea lui Ioan pentru poporul Său. Ei învață că scenele aflate chiar înaintea noastră nu sunt de o importanță suficientă pentru a primi o atenție deosebită. Ei fac fără putere adevărul de origine cerească și jefuiesc poporul lui Dumnezeu de experiența lui din trecut, dându-i în loc o știință falsă. «Așa vorbește Domnul: Stați în drumuri, și priviți, și întrebați de cărările cele vechi, unde este calea cea bună, și umblați pe ea.» [Ieremia 6:16.]”

„Să nu caute nimeni să smulgă temeliile credinței noastre — temeliile care au fost puse la începutul lucrării noastre, prin studiul cu rugăciune al Cuvântului și prin revelație. Pe aceste temelii zidim de mai bine de cincizeci de ani. Oamenii pot presupune că au găsit o cale nouă, că pot pune o temelie mai puternică decât cea care a fost pusă; dar aceasta este o mare amăgire. «Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă.» [1 Corinteni 3:11.] În

trecut, mulți s-au apucat să zidească o credință nouă, să întemeieze principii noi; dar câtă vreme a rămas în picioare zidirea lor? Curând s-a prăbușit, căci nu era întemeiată pe Stâncă.” Testimonies, volumul 8, 296–297.

Când a sosit 11 septembrie 2001, au venit și ploile Duhului Sfânt.

„Ploaia târzie urmează să cadă peste poporul lui Dumnezeu. Un înger puternic urmează să se coboare din cer, iar întregul pământ va fi luminat de slava lui.” Review and Herald, 21 aprilie 1891.

Atunci când marile clădiri ale orașului New York au fost aruncate la pământ printr-o atingere din partea lui Dumnezeu, ploaia târzie a început să stropească. Când a venit 11 septembrie 2001, stăvilarele principiilor papale au fost deschise.

„În acest timp al nelegiuirii predominante, bisericile protestante care au respins un „Așa zice Domnul” vor ajunge într-o stare ciudată. Ele se vor converti la lume. În despărțirea lor de Dumnezeu, vor căuta să facă din minciună și din apostazia față de Dumnezeu legea națiunii. Ele vor influența pe conducătorii țării să facă legi pentru a restaura supremația pierdută a omului fărădelegii, care șade în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. Principiile romano-catolice vor fi luate sub protecția statului. Protestul adevărului biblic nu va mai fi tolerat de către cei care nu au făcut din legea lui Dumnezeu regula vieții lor.” Review and Herald, 21 decembrie 1897.

Patriot Act-ul marchează începutul protejării principiilor romano-catolice, care conduce în mod progresiv la legea duminicală ce urmează să vină în curând. La 11 septembrie 2001, cele patru vânturi care reprezintă islamul celei de-a treia vai au început să sufle.

„Îngerii țin cele patru vânturi, reprezentate ca un cal înfuriat care caută să se smulgă și să se năpustească peste fața întregului pământ, purtând în calea sa distrugere și moarte.”

«Մենք պիտի՞ ննջենք հենց հավիտենական աշխարհի շեմին: Պիտի՞ լինենք բթացած, սառն ու մեռած: Ո՛հ, եթե մեր եկեղեցիներում Աստծո չնգին ու շունչը ներշնչվեր Նրա ժողովրդի մեջ, որպեսզի նրանք կանգնեին իրենց ոտքերի վրա և ապրեին: Մենք պետք է տեսնենք, որ ճանապարհը նեղ է, և դուռը՝ անձուկ: Բայց երբ անցնում ենք անձուկ դռնով, նրա ընդարձակությունը սահման չունի»: Manuscript Releases, հատոր 20, 217.

Ploaia, vântul și potopul au venit la 11 septembrie 2001, iar biserica adventistă de ziua a șaptea laodiceeană a fost pusă la probă, așa cum au fost iudeii la botezul lui Hristos și cum au fost protestanții începând cu 11 august 1840. Din acel moment și până la predicția răzvrătită din 18 iulie 2020, casa adventistă de ziua a șaptea laodiceeană a căzut progresiv, tot atât de sigur cum templul iudeilor a fost declarat pustiit înainte de cruce și cum protestanții au trecut în protestantism apostat la prima dezamăgire din 19 aprilie 1844.

Mișcarea laodiceeană a celui de-al treilea înger a intrat atunci în procesul ei final de punere la probă, iar, asemenea încercării care a început la 11 septembrie 2001, fecioarele au fost chemate să se întoarcă la vechile cărări, care erau adevărurile fundamentale nu numai ale mișcării millerite a primului și celui de-al doilea înger, ci și ale adevărurilor fundamentale ale mișcării celui de-al

treilea înger.

Simbolul respingerii acelor adevăruri fundamentale în contextul puternicei amăgiri este mesajul consemnat de Pavel în A Doua Epistolă către Tesaloniceni. Acel mesaj este simbolizat prin „jertfa necurmată” în cartea lui Daniel, căci tocmai în pasajul din Tesaloniceni William Miller a ajuns să înțeleagă că „jertfa necurmată” din cartea lui Daniel reprezenta Roma păgână.

Au fost scrise cărți care tratează definiția „necurmatei” în cartea lui Daniel. Cele mai multe sunt eronate, deși, dacă doriți să consultați o lucrare a unui teolog adventist care prezintă corect subiectul, ați putea găsi *The Mystery of the Daily*, de John W. Peters. Nu intenționez să abordez acel aspect al „necurmatei” în acest articol. Există, de asemenea, și alte cărți care tratează istoria „cine, ce și de ce”-ului prin care concepția falsă despre „necurmata” a fost, în cele din urmă, statornicită în adventismul de ziua a șaptea laodicean.

Definiția cuvântului ebraic tradus prin „jertfa necurmată” și istoria răzvrătirii împotriva adevărului fundamental al „jertfei necurmate”, care a început în mod hotărât în 1901, au fost prezentate în repetate rânduri în Tablele lui Habacuc, precum și în articolele recente despre cartea lui Daniel.

Intenționez să păstrez, în acest articol, accentul asupra caracteristicilor profetice asociate cu simbolul Romei respinse în privința expresiei „necurmata”. Oricine acceptă cu adevărat autoritatea scrierilor lui Ellen White nu trebuie decât să citească cele ce urmează pentru a cunoaște care este înțelegerea corectă a „necurmatei”.

„Apoi am văzut, în legătură cu «Zilnicul», că cuvântul «jertfă» a fost adăugat prin înțelepciunea omenească și nu aparține textului; și că Domnul le-a dat înțelegerea corectă asupra lui acela care au vestit strigătul ceasului judecății. Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau uniți în privința concepției corecte despre «Zilnicul»; dar din 1844 încoace, în confuzie, au fost îmbrățișate alte concepții, iar întunericul și confuzia au urmat.”
Review and Herald, 1 noiembrie 1850.

A respinge înțelegerea lui William Miller cu privire la „necurmata” înseamnă a respinge, în același timp, autoritatea scrierilor lui Ellen White, căci ea a văzut „că Domnul a dat înțelegerea corectă a acesteia acelor care au vestit strigătul ceasului judecății”. De asemenea, i s-a arătat că celelalte concepții despre „necurmata” produceau „întuneric și confuzie”, care nu sunt atribute ale lui Hristos. Miller a recunoscut „necurmata” ca fiind Roma păgână atunci când a studiat a Doua Epistolă către Tesaloniceni.

„Am citit mai departe și n-am putut găsi niciun alt caz în care aceasta [jertfa necurmată] să fie întâlnită, decât în Daniel. Atunci [cu ajutorul unei concordanțe] am luat acele cuvinte care stăteau în legătură cu ea: „a lua”; el va lua jertfa necurmată; „de la vremea când jertfa necurmată va fi luată”, etc. Am citit mai departe și am crezut că nu voi găsi nicio lumină asupra textului; în cele din urmă am ajuns la 2 Tesaloniceni 2:7, 8. „Căci taina fărădelegii lucrează deja; numai cel ce o oprește acum o va opri, până când va fi luat din cale, și atunci va fi descoperit acel nelegiuit”, etc. Și când am ajuns la acel text, O, cât de limpede și de slăvit s-a arătat adevărul! Acolo este! Acela este jertfa necurmată! Ei bine, acum, ce vrea să spună Pavel prin „cel ce o oprește acum” sau împiedică? Prin „omul păcatului” și „nelegiuitul” se înțelege

Papalitatea. Ei bine, ce este atunci ceea ce împiedică descoperirea Papalității? De ce, este Păgânismul; așadar, „jertfa necurmata” trebuie să însemne Păgânismul.” —William Miller, Second Advent Manual, pagina 66.” Advent Review and Sabbath Herald, 6 ianuarie 1853.

Laodicean Adventism a pus, în cele din urmă, deoparte înțelegerea corectă care i-a fost dată lui Miller și celor care au vestit strigătul ceasului judecării, în favoarea ideii greșite a protestantismului apostat, potrivit căreia „necurmata” reprezenta lucrarea lui Hristos în sanctuar. Această înțelegere este absurdă la multe niveluri, dar, mai mult decât a fi eronată, ea susține că un simbol satanic este un simbol al lui Hristos.

„Astfel, deși balaurul îl reprezintă, în primul rând, pe Satana, el este, într-un sens secundar, un simbol al Romei păgâne.” Tragedia veacurilor, 439.

Miller a identificat „necurmata” drept Roma păgână, balaurul, însă adventismul laodicean a preluat din protestantismul decăzut ideea că ea reprezintă lucrarea lui Hristos în sanctuarul ceresc. Respingerea identificării făcute de Miller a „necurmatei” ca fiind Roma păgână reprezintă o respingere a unui adevăr care este înfățișat pe ambele hărți sacre ce au constituit o împlinire a capitolului doi din Habacuc. Prin urmare, ea este o respingere a unui adevăr fundamental, așa cum a fost și respingerea celor șapte vremi din Leviticul douăzeci și șase.

A respinge adevărul că „necurmata” reprezintă Roma păgână înseamnă a respinge temeliile adventismului și autoritatea Spiritului Profetic. A identifica un simbol al lui Satana drept un simbol al lui Hristos este paralel cu a identifica lucrarea lui Hristos drept lucrarea lui Satana.

„Prin respingerea lui Hristos, poporul iudeu a săvârșit păcatul de neiertat; iar prin refuzarea invitației harului, putem săvârși aceeași greșeală. Îl insultăm pe Prințul vieții și Îl facem de rușine înaintea sinagogii lui Satana și înaintea universului ceresc atunci când refuzăm să ascultăm de solii Săi delegați și, în schimb, ascultăm de agenții lui Satana, care ar îndepărta sufletul de Hristos. Atâta vreme cât cineva face aceasta, nu poate găsi nicio speranță sau iertare și, în cele din urmă, va pierde orice dorință de a fi împăcat cu Dumnezeu.” Hristos, Lumina lumii, 324.

Atunci când adventismul laodicean a respins înțelegerea fundamentală a „jertfei necurmata” și a celor șapte vremi, el nu a respins doar autoritatea Spiritului Profetic și temeliile, ci a respins și lucrarea lui William Miller, care fusese călăuzit în înțelegerile sale de îngerul Gabriel și de alți îngeri.

„Dumnezeu a trimis îngerul Său să miște inima unui fermier care nu crezuse Biblia, pentru a-l conduce să cerceteze profețiile. Îngerii lui Dumnezeu l-au vizitat în repetate rânduri pe acel ales, pentru a-i călăuzi mintea și a-i deschide înțelegerii profeții care fuseseră mereu întunecate pentru poporul lui Dumnezeu. Începutul lanțului adevărului i-a fost dat, iar el a fost condus mai departe să caute verigă după verigă, până când a privit cu uimire și admirație Cuvântul lui Dumnezeu. A văzut acolo un lanț desăvârșit al adevărului. Acel Cuvânt pe care îl socotise neinspirat se deschidea acum înaintea privirii sale în frumusețea și slava lui. A văzut că o parte a Scripturii o explică pe alta și, când un pasaj era închis înțelegerii sale, găsea în altă parte a Cuvântului ceea ce îl explica. El privea Cuvântul sacru al lui Dumnezeu cu bucurie și cu cel

mai profund respect și cea mai adâncă teamă sfântă.” Early Writings, 230.

„Îngerul Său” este o expresie care îl identifică pe îngerul Gabriel.

„Cuvintele îngerului: «Eu sunt Gabriel, care stau în prezența lui Dumnezeu», arată că el ocupă o poziție de înaltă onoare în curțile cerești. Când a venit cu un mesaj la Daniel, el a spus: «Nimeni nu mă sprijină în aceste lucruri, în afară de Mihail [Hristos], Voievodul vostru.» Daniel 10:21. Despre Gabriel, Mântuitorul vorbește în Apocalipsa, spunând că «El a trimis-o și a făcut-o cunoscută prin îngerul Său robului Său Ioan.» Apocalipsa 1:1.” Hristos, Lumina lumii, 99.

Identificarea unui simbol satanic drept simbol al lui Hristos nu este doar o paralelă cu păcatul de neiertat, ci păcatul de neiertat este, de asemenea, asociat cu respingerea solilor pe care îi trimite Hristos. „Neconținutul” devine atunci simbolul păcatului de neiertat, iar când se înțelege că „alesul”, William Miller, a fost condus la înțelegerea corectă a acelui adevăr, iar apoi acesta a fost respins, lucrul acesta se potrivește în mod direct în 2 Tesaloniceni, care este chiar pasajul Scripturii în care Miller și-a făcut descoperirea. A respinge acel adevăr este dovada că nu se iubește adevărul, iar acea răzvrătire produce îndepărtarea Duhului Sfânt și darea duhului necurat al lui Satana, pe care Pavel îl identifică drept o puternică amăgire.

Așa cum „jefuitorii poporului tău”, care „împlinesc vedenia”, „necurmatul” este un simbol al Romei păgâne. În contextul celei de-a Doua Epistole către Tesaloniceni, Pavel învață că respingerea mesajului din capitolul doi este dovada că aceia care fac astfel nu iubesc adevărul. Pentru că nu iubesc adevărul reprezentat în capitol, ei primesc o puternică lucrare de rățacire.

Toți profeții se adresează zilelor de pe urmă, iar pasajele inspirate anterioare din acest articol arată că lucrarea de rățacire puternică vine asupra acelor care nu iubesc adevărul în timpul revărsării Duhului Sfânt. O categorie primește untdelemnul, iar cealaltă categorie primește o puternică amăgire.

Duhul Sfânt este revărsat în timpul istoriei în care Duhul Sfânt este retras de la cei care resping sporirea cunoștinței care este deschisă în timpul celor două perioade de încercare din vremea sigilării, de la 11 septembrie 2001 până la legea duminicală care urmează să vină curând. Repetând un pasaj anterior:

„Privind spre zilele de pe urmă, aceeași putere infinită declară, cu privire la cei care «n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți», «Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rățacire, ca să creadă o minciună; pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți.» Pe măsură ce resping învățăturile Cuvântului Său, Dumnezeu Își retrace Duhul și îi lasă pradă amăgirilor pe care le iubesc.” Early Writings, 46.

Linie peste linie, Daniel învață că, în zilele de pe urmă, jefuitorii poporului tău (un simbol al Romei) sunt cei care statornicesc vedenia. Jefuitorii sunt reprezentați, de asemenea, ca „necurmatul”. Solomon învață că, în zilele de pe urmă, cei care nu au vedenia pier; adică sunt goi. A fi făcut gol înseamnă a fi laodicean, iar un laodicean este o fecioară nechibzuită.

„Starea Bisericii reprezentată de fecioarele neînțelepte este, de asemenea, descrisă ca fiind starea Laodiceană.” Review and Herald, 19 august 1890.

A fi o fecioară neînțeleaptă atunci când sosește solia Strigătului de la Miezul Noptii înseamnă a manifesta ceea ce Ioan consemnează în Apocalipsa, capitolul șaisprezece, ca fiind „rușinea goliciunii tale”. Avertizarea lui Ioan din a șasea plagă este în legătură cu întreita unire a balaurului, a fiarei și a prorocului mincinos care, din 1989 încoace, se află în procesul de a conduce lumea spre Armagedon.

Ubutumwa bwa Pawulo mu Rwandiko rwa Kabiri rw'Abatesalonike ntibuvuga gusa ko i Roma ya gipagani ari yo ihagarariwe na Daniyeli nk'“igitambo gihoraho,” ahubwo icyo gice kirashimangira isano iri hagati y'i Roma ya gipagani n'i Roma ya gipapa. I Roma ya gipagani yabuzaga (ikabuza) wa muntu w'icyaha kuza ku ntebe y'ubwami bw'isi mu mwaka wa 538. Igihe i Roma ya gipagani yavanywagaho, ni bwo “amayobera yo gukiranirwa,” “wa munyabugome,” ari we papa w'i Roma, ahishurwa. Muri icyo gice Pawulo arimo agaragaza isano yihariye y'ubuhanuzi iri hagati y'i Roma ya gipagani n'i Roma ya gipapa. Kwanga inyigisho y'icyo gice ni ukwanga ukuri no kwakira ukuzimiza gukomeye.

Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci ziua aceea nu va veni înainte de a fi venit mai întâi lepădarea de credință și de a fi descoperit omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau de tot ce este vrednic de închinare, așa încât se va așeza în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. Nu vă aduceți aminte că vă spuneam aceste lucruri când eram încă la voi? Și acum știți ce-l oprește, pentru ca să fie descoperit la vremea lui. Căci taina fărădelegii și lucrează deja; numai că cel ce o oprește acum o va opri până va fi luat din cale. Și atunci se va descoperi Cel Nelegiuit, pe care Domnul îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va prăpădi prin arătarea venirii Sale. Arătarea lui se va face prin lucrarea lui Satan, cu tot felul de puteri, de semne și de minuni mincinoase și cu orice amăgire a nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună, pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți. 2 Tesaloniceni 2:3–12.

Zašto su ti ljudi posljednjih dana „osuđeni“? Zašto im se šalje „snažna zabluda“? Zašto oni „propadaju“ i tako otkrivaju sramotu svoje golotinje? Ovaj odlomak navodi da je to zato što ne ljube istinu, a istina iznesena u tom poglavlju pokazuje da će poganski Rim, četvrto kraljevstvo biblijskog proročanstva, spriječiti papski Rim, peto kraljevstvo biblijskog proročanstva, da uzdigne na prijestolje sve dok poganstvo ne bude uklonjeno.

Relația dintre Roma păgână și Roma papală, identificată în capitol, este de asemenea identificată de Ioan prin relația dintre biserica din Pergam și biserica din Tiatira. Pergam se aliniază cu Roma păgână, iar Tiatira este Roma papală. Pavel și Ioan oferă doi martori ai relației dintre aceste două puteri, la fel cum face și cartea lui Daniel.

În cartea lui Daniel, relația dintre Roma păgână și Roma papală este prezentată în mod repetat. În Daniel doi, ea este reprezentată prin amestecul fierului cu lutul mocirlos. În Daniel șapte, atât

Roma păgână, cât și Roma papală sunt împărățiile „deosebite” și, deși Daniel doi ilustrează cele două puteri ca pe un amestec, capitolul șapte arată că puterea papală iese din împărăția cu zece coarne a Romei păgâne. În Daniel opt, cornul cel mic din versetele nouă până la doisprezece este Roma în ambele sale faze. Versetele nouă și unsprezece prezintă cornul cel mic la genul masculin, identificând astfel Roma păgână, iar versetele zece și doisprezece prezintă cornul cel mic la genul feminin, identificând astfel Roma papală.

În Daniel, capitolul opt, versetul treisprezece, Roma păgână și Roma papală sunt înfățișate ca două puteri pustiitoare. Roma păgână este puterea pustiitoare „necurmată”, iar Roma papală este fărădelegea pustiitoare. În capitolul unsprezece, versetul treizeci și unu, puterea pustiitoare „necurmată” a Romei păgâne așază urâciunea pustiitoare, care este puterea papală. În capitolul doisprezece, versetul unsprezece, puterea pustiitoare „necurmată” a Romei păgâne este înlăturată pentru a fi așezată urâciunea pustiitoare a papalității.

Relația dintre cele două puteri pustiitoare ale Romei este o temă primordială a cărților lui Daniel și Apocalipsa, iar această relație este ceea ce Pavel identifică drept adevărul care trebuie iubit, dacă omul vrea să se ferească de puternica amăgire produsă prin crederea unei minciuni. Dumnezeu nu este niciodată redundant, iar fiecare reprezentare a relației dintre Roma păgână și Roma papală aduce propria sa mărturie specială asupra subiectului; dar a respinge simbolul Romei în ultimele zile înseamnă a respinge ploaia târzie și a primi în locul ei puternica amăgire. Înseamnă a fi pentru totdeauna identificat ca un Laodicean gol.

Лаодикийски адвентистички историчари, иако не покажују никакво свето поштовање према улози и делу Вилијама Милера, ипак признају да је управо његово препознавање односа између паганског и папског Рима представљало пророчку структуру на којој је изградио „све“ своје пророчке примене. Гаврило и остали анђели водили су Милера да разбере однос између паганског и папског Рима, али он у свом разумевању историје није видео Рим као троструки ентитет који се састоји од аждаје, звери и лажног пророка.

Ni mu gihe cye Leta Zunze Ubumwe za Amerika zari zitaratangira uruhare rwazo nk'umuhanuzi w'ikinyoma, kuko Abaporotesitanti bo muri Leta Zunze Ubumwe za Amerika batabaye abakobwa ba Roma kugeza mu 1844, kandi umurimo w'ifatizo wa Miller wari waramaze gushyirwa ku mbonerahamwe yo mu 1843 yasohowe muri Gicurasi 1842.

În 1989, ultimele șase versete din capitolul unsprezece al cărții Daniel au fost desigilate, iar solul pentru acea perioadă de timp a recunoscut că existau trei puteri ale căror activități profetice străbăteau versetele patruzeci până la patruzeci și cinci ale capitolului unsprezece. Împăratul de la miazăzi din versetul patruzeci este puterea balaurului; împăratul de la miazănoapte este puterea papală, careia îi fusese dată rana de moarte la începutul versetului, în 1798, de mâna puterii balaurului a Franței napoleoniene. În verset, puterea papală începe lucrarea de vindecare a răniilor sale de moarte. În 1989, împăratul de la miazănoapte ripostează împotriva puterii balaurului a Uniunii Sovietice, care devenise atunci împăratul de la miazăzi. Când fiara catolicismului a ripostat împotriva Uniunii Sovietice, ea a venit cu armata interpusă a Statelor Unite, profetul mincinos din Apocalipsa, capitolul șaisprezece. Împăratul-balaur de la miazăzi, împăratul-fiara de la

miazănoapte și profetul mincinos al carelor, călăreților și corăbiilor sunt toți înfățișați în versetul patruzeci, iar linia profetică se încheie în versetul patruzeci și cinci, când puterea papală „ajunge la sfârșitul ei, și nimeni nu-i va fi într-ajutor.”

Armagedonul, în Apocalipsa șaisprezece, este o zonă geografică simbolică ce identifică răzvrătirea omenirii care precede revenirea lui Hristos. Armagedon este un simbol, termenul fiind alcătuit din două cuvinte: „Har”, care înseamnă munte, și „Megiddo”, care este valea Izreelului. Faptul că Ioan a combinat un munte cu Meghido, când Meghido este o vale, îl înștiințează pe studentul profeției că Armagedon este un simbol care conține o referință geografică, căci nu există niciun munte în valea Izreelului.

Vadia e Jezreelit është e vendosur midis tre deteve (Detit Mesdhe, Detit të Galilesë dhe Detit të Vdekur) dhe Jerusalem. Ajo ndodhet relativisht në qendër të Izraelit verior, ndërsa këto tri masa ujore dhe Jerusalem gjenden rreth saj në drejtime të ndryshme. Vargu dyzet e pesë i Danielit njëmbëdhjetë është vendi ku mbreti i veriut vjen në fundin e tij, pa askënd që ta ndihmojë, dhe vargu e përcakton fundin e tij gjeografik si midis deteve dhe malit të shenjtë të lavdishëm të Jerusalem. Vargu dyzet i Danielit njëmbëdhjetë paraqet tri fuqitë që janë subjektet e shërimit të plagës vdekjeprurëse të pushtetit papnor dhe të fundit të tij përfundimtar.

অনুচ্ছেদগুলোর প্রথম বাক্যাংশ ১৭৯৮ সালে অন্তিম সময়কে চিহ্নিত করে, যখন পাপাসী তার প্রাণঘাতী আঘাত লাভ করছিল; আর পঁয়তাল্লিশতম পদ তার স্থায়ী প্রাণঘাতী আঘাতকে নর্দিশে করে। পাপাসী শক্তির প্রথম ও শেষে মৃত্যুর মধ্যবর্তী ভাববাণীমূলক ইতিহাস মানবজাতির বদিরোহকে চিহ্নিত করে, যখন তারা পাপাসী শক্তির প্রাধান্য পুনঃস্থাপন করে, এবং এভাবে তার চূড়ান্ত বনিশরে পূর্ববৈ তার প্রাণঘাতী আঘাত আরোগ্য লাভ করে। এই ছয়টি পদ সত্বরে স্বাক্ষর বহন করে; কারণ শুরু ও শেষে—উভয়ই পাপাসী শক্তির মৃত্যু আর মধ্যবর্তী পদগুলো সেই মানবদিরোহকে নর্দিশে করে, যখন প্রথম প্রাণঘাতী আঘাত আরোগ্যপ্রাপ্ত হয়।

Miller a primit lumină de la îngerii cerești cu privire la relația dintre Roma păgână și Roma papală. Cheia înțelegerii de către Miller a modelului profetic, pe care l-a folosit în toate aplicațiile sale profetice, a fost „jertfa necurmată” din A doua Epistolă către Tesaloniceni. „Jertfa necurmată” din acel capitol este Roma păgână, ceea ce a stat la temelia viziunii pe care William Miller a ajuns să o înțeleagă, căci Roma, tâlharii poporului tău din versetul paisprezece al capitolului unsprezece, este aceea care întărește viziunea.

Mesagerul ridicat pentru a înțelege sporirea cunoștinței în 1989 a ajuns să înțeleagă natura întreită a Romei. Miller a fost mesagerul primului și al celui de-al doilea înger și a înțeles prima și a doua manifestare ale Romei pentru a întemeia viziunea pe care a prezentat-o lumii. Mesagerul celui de-al treilea înger a ajuns să înțeleagă toate cele trei manifestări ale Romei pentru a întemeia viziunea care i-a fost dată să o proclame lumii.

Prima manifestare a Romei a fost Roma păgână. Din Roma păgână a ieșit Roma papală, a doua manifestare. Din primele două manifestări a ieșit Roma modernă, întreita alianță a balaurului, a fiarei și a prorocului mincinos.

Vom continua firul controversei privitoare la „jertfa necurmată” din istoria adventă în articolul următor.

„Cel ce vede dincolo de aparențe, care citește inimile tuturor oamenilor, spune despre aceia care au avut mare lumină: «Ei nu sunt întristați și uimiți din pricina stării lor morale și spirituale.» Da, ei și-au ales propriile căi, și sufletul lor își găsește plăcerea în urâciunile lor. Și Eu le voi alege nenorocirea și voi aduce peste ei lucrurile de care se tem; pentru că, atunci când am chemat, nimeni n-a răspuns; când am vorbit, n-au ascultat, ci au făcut ce este rău înaintea ochilor Mei și au ales ceea ce nu-Mi plăcea.» «Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună», pentru că „n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți”, „ci au găsit plăcere în nelegiuire.” Isaia 66:3, 4; 2 Tesaloniceni 2:11, 10, 12.

„Învățătorul cerese a întrebat: «Ce amăgire mai puternică poate înșela mintea decât pretenția că zidești pe temelia cea dreaptă și că Dumnezeu primește lucrările tale, când, în realitate, înfăptuiești multe lucruri după politica lumească și păcătuiești împotriva lui Iehova? O, este o mare înșelăciune, o amăgire fascinantă, care pune stăpânire pe minți atunci când oameni care au cunoscut odinioară adevărul confundă forma evlaviei cu spiritul și puterea ei; când își închipuie că sunt bogați, s-au îmbogățit și nu duc lipsă de nimic, în timp ce, în realitate, duc lipsă de toate.»”

„Dumnezeu nu S-a schimbat față de slujitorii Săi credincioși, care își păstrează veșmintele nepătate. Dar mulți strigă: «Pace și liniște!», în timp ce o prăpădenie neașteptată vine asupra lor. Dacă nu va exista o pocăință deplină, dacă oamenii nu-și vor smeri inimile prin mărturisire și nu vor primi adevărul așa cum este în Isus, nu vor intra niciodată în cer. Când va avea loc curățirea în rândurile noastre, nu ne vom mai odihni în nepăsare, laudându-ne că suntem bogați, că ne-am îmbogățit și că nu ducem lipsă de nimic.

„Kto może zgodnie z prawdą powiedzieć: ‘Nasze złoto zostało wypróbowane w ogniu; nasze szaty są nieskalane przez świat’? Widziałam, jak nasz Nauczyciel wskazywał na szaty tak zwanej sprawiedliwości. Zdejmując je, obnażył kryjące się pod nimi splugawienie. Wówczas powiedział do mnie: ‘Czy nie widzisz, jak obłudnie zakryli swoje splugawienie i zgniliznę charakteru?’ „Jakże wierne miasto stało się nierządnicą!” Dom mego Ojca stał się domem handlu, miejscem, skąd odeszły Boska obecność i chwała! Z tej przyczyny panuje słabość i brak siły.” Testimonies, tom 8, 249, 250.